

МЕЖДУНАРОДНА КОНВЕНЦИЯ ОТНОСНО НАМЕСАТА В ОТКРИТО МОРЕ В СЛУЧАИ НА БЕДСТВИЯ, ВОДЕЩИ ДО ЗАМЪРСЯВАНЕ НА МОРЕТО С НЕФТ, ОТ 1969 Г.(Ратифицирана с Указ № 2249 на Държавния съвет на Народна република България, издаден на 28 юли 1983 г. - ДВ, бр. 61 от 1983 г. В сила от 31 януари 1984 г.)

Издадена от Министерството на транспорта

Обн. ДВ. бр.19 от 2 Март 2007г., попр. ДВ. бр.26 от 27 Март 2007г.

Държавите - страни по тази конвенция,

Съзнавайки необходимостта от опазване на интересите на техните народи срещу тежките последици на морското бедствие, в резултат на което се създава опасност от замърсяване на морето и морското крайбрежие с нефт,

Убедени, че при подобни обстоятелства в открито море са необходими извънредни мерки за опазване на тези интереси и че такива мерки не накърняват принципа на свободата на откритото море,

се споразумяха, както следва:

Член 1

1. Страните по тази конвенция могат да предприемат в открито море такива мерки, каквито са необходими, за да се предотвратят, ограничат, намалят или ликвидират сериозна и предстояща опасност за тяхното крайбрежие или свързани с него интереси от замърсяване или от заплахата за замърсяване на морето с нефт, произтичащи от морско бедствие или действия, свързани с такова бедствие, които биха довели до по-големи и пагубни последици.

2. Никакви мерки по смисъла на тази конвенция обаче не трябва да се предприемат срещу който и да е военен кораб, собственост на или експлоатиран от държава или използван в този момент само за правителствена, нетърговска служба.

Член 2

За целите на тази конвенция:

1. "Морско бедствие" означава сблъскване на кораби, засядане или друг навигационен инцидент или друго събитие на борда на кораб или извън кораба, което води до материална щета или сериозна заплахата за материална щета на даден кораб или товар.

2. "Кораб" означава:

а) всеки морски кораб независимо от неговия тип; и

б) всяко плаващо средство, с изключение на инсталации или имущества, използвани в проучване или експлоатация на ресурсите на морското и океанското дъно и техните недра.

3. "Нефт" означава суров нефт, горива, дизелово гориво и смазочни масла.

4. "Свързани интереси" означава интересите на дадена крайбрежна държава, пряко накърнени или заплашени от морското бедствие, като например:

а) морското крайбрежие, дейност в пристанищата или устията на реките, включително риболова, представляващи жизнено необходими средства за съществуване на засегнатите лица;

б) туристически атракции в съответния район;

в) здравословното състояние на крайбрежното население и благополучието на съответния район, включително опазването на живите ресурси на морето и дивеча.

5. "Организация" означава междуправителствената Морска консултативна организация.

Член 3

Когато една крайбрежна държава упражнява правото си да предприеме мерки съгласно член 1, следва да се спазват следните разпоредби:

а) преди предприемането на каквито и да са мерки крайбрежната държава трябва да пристъпи към консултации с другите държави, засегнати от морското бедствие, и в частност с държавата или държавите на знамето на кораба;

б) крайбрежната държава ще съобщи незабавно предложените мерки на всички лица, физически или юридически, известни на крайбрежната държава или станали й известни по време на консултациите, имащи интереси, за които с основание се предполага, че ще бъдат засегнати от тези мерки; крайбрежната държава трябва да вземе под внимание всички мнения, които те може да предложат;

в) преди да предприеме каквато и да е мярка, крайбрежната държава може да пристъпи към консултация с независими експерти, чиито имена трябва да бъдат избрани от списък, намиращ се в Организацията;

г) в случаите на крайна спешност, изискващи да се вземат незабавни мерки, крайбрежната държава може да предприеме мерки, наложени като необходими от спешността на обстановката, без предварително уведомяване или консултация или без да продължава вече започнатата консултация;

д) една крайбрежна държава, преди да предприеме такива мерки и по време на осъществяването им, трябва да положи най-подходящите усилия за избягване на всякакъв риск за човешкия живот и за оказване на лицата в опасност всяка помощ, от която те биха имали нужда, и в съответните случаи да се ускори репатрирането на корабните екипажи и да не се създават пречки за това;

е) мерките, които са били предприети при прилагането на член 1, трябва да се съобщят незабавно на държавите и на известните заинтересовани физически или юридически лица, а също и на генералния секретар на Организацията.

Член 4

1. Под наблюдението на Организацията се съставя и поддържа списъкът на експертите, посочен в член 3 на тази конвенция, и Организацията изготвя необходимите и подходящи правила във връзка с това, включително определяне на изискваната квалификация.

2. Избраните кандидати за включване в списъка може да бъдат предложени от държави - членки на Организацията, или от страните по тази конвенция.

Член 5

1. Мерките, предприети от крайбрежната държава съгласно член 1, следва да бъдат пропорционални на щетата, действително причинена или очаквана.

2. Такива мерки не бива да се реализират преди това, което е разумно необходимо, за да се достигне резултатът, посочен в член 1, и следва да се прекратят веднага след като този резултат е достигнат; те не трябва ненужно да навреждат на правата и интересите на

държавата на знамето на кораба, трети страни и на всички заинтересовани лица - физически или юридически.

3. При преценяването, дали мерките са пропорционални на щетата, следва да се вземат предвид:

- а) размерът и вероятността от сериозна щета, ако тези мерки не се предприемат;
- б) мерките, които са най-ефикасни;
- в) размерите на щетата, която може да бъде причинена от тези мерки.

Член 6

Всяка страна по конвенцията, която е предприела мерки в противоречие с разпоредбите на тази конвенция и причинява ущърб на друга страна, е задължена да заплати компенсация до размера на щетата, причинена от мерките, превишаващи разумно необходимите мерки за достигане на резултата, посочен в член 1.

Член 7

Освен ако не е изрично предвидено, нищо в тази конвенция не накърнява което и да е приложимо в друго отношение право, задължение, привилегия или имунитет или не лишава нито една от страните по конвенцията или заинтересованите физически или юридически лица от каквото и да е обезщетение, прилагано в друго отношение.

Член 8

1. Всеки спор между страните по конвенцията по отношение на това, дали предприетите съгласно член 1 мерки са в противоречие с разпоредбите на тази конвенция, дали е задължително да се изплати компенсация според член 6 и във връзка с размера на такава компенсация, когато уреждането му чрез преговори между засегнатите страни или между страната, предприела мерките, и физически или юридически ищци е невъзможно и ако страните не могат да се споразумеят по друг начин, се предава по молба на всяка от заинтересованите страни на помиряване или ако помиряването не бъде успешно - на арбитраж, както е посочено в приложението към тази конвенция.

2. Страната, предприела мерки, няма право да отхвърля молба за помиряване или арбитраж съгласно предшестващия параграф само на основание, че всички обезщетения съгласно местното законодателство на нейните съдилища не са били изчерпани.

Член 9

1. Тази конвенция остава открита за подписване до 31 декември 1970 г., а след това ще остане открита за присъединяване.

2. Държавите - членки на Организацията на обединените нации или на които и да е от специализираните институти на ООН или на Международната агенция за атомна енергия, или страните по Статута на Международния съд могат да станат страна на тази конвенция чрез:

- а) подписване без уговорка за ратифициране, приемане или одобряване;
- б) подписване с последващо ратифициране, приемане или одобряване, последвано от ратифициране, приемане или одобряване; или
- в) присъединяване.

Член 10

1. Ратифицирането, приемането, одобряването или присъединяването се осъществява чрез връчването на официален документ за това на генералния секретар на Организацията.

2. Всеки документ за ратифициране, приемане, одобряване или присъединяване, връчен след влизането в сила на поправка към тази конвенция, за всички съществуващи страни по конвенцията или след осъществяване на всички формалности, изисквани за влизането в сила на поправката за тези страни, се счита, че се отнася за така поправената конвенция.

Член 11

1. Тази конвенция влиза в сила на деветдесетия ден след датата, на която правителствата на петнадесет държави са се подписали без уговорка за последващо ратифициране, приемане, одобряване или са връчили документи за ратифициране, приемане, одобряване или присъединяване на генералния секретар на Организацията.

2. За всяка държава, която впоследствие ратифицира, приема, одобри или се присъедини към нея, тази конвенция влиза в сила на деветдесетия ден след датата на връчването на съответния документ от тази държава.

Член 12

1. Тази конвенция може да бъде денонсирана от всяка страна по всяко време след датата, на която конвенцията влезе в сила за тази държава.

2. Денонсирането се осъществява чрез връчване на документ на генералния секретар на Организацията.

3. Денонсирането влиза в сила една година или по-дълъг период от време в зависимост от посоченото в документа за денонсирането след връчването му на генералния секретар на Организацията.

Член 13

1. Организацията на обединените нации, когато изпълнява ролята на административен орган за дадена територия, или всяка държава, страна по тази конвенция, която е отговорна за международните отношения на дадена територия, по възможния най-бърз начин ще се консултира със съответните власти на такава територия или ще предприеме други подобни мерки според необходимостта, за да разшири действието на тази конвенция и върху дадената територия, и може по всяко време чрез писмено известие до генералния секретар на Организацията да заяви, че тази конвенция се разпростира и над тази територия.

2. Тази конвенция - от датата на получаването на известието или от друга дата, посочена в известието - ще се разпростре и над територията, посочена по-горе.

3. Организацията на обединените нации или всяка страна по конвенцията, направила заявление по смисъла на параграф 1 на този член, може по всяко време след датата, на която конвенцията е била така разпространена за която и да е територия, да заяви чрез писмено известие до генералния секретар на Организацията, че тази конвенция ще прекрати действието си за подобна територия, посочена в известието.

4. Тази конвенция ще прекрати действието си за всяка територия, посочена в такова известие, една година или по-дълъг период от време, насочен в известието, след датата на получаването му от генералния секретар на Организацията.

Член 14

1. Организацията може да свиква конференция за преразглеждане или изменение на тази конвенция.

2. Организацията ще свика конференция на държавите - страни по тази конвенция, за преразглеждане или изменение на тази конвенция по молба на не по-малко на една трета на страните по конвенцията.

Член 15

1. Тази конвенция се депозира при генералния секретар на Организацията.

2. Генералният секретар на Организацията:

а) ще информира всички държави, подписали или присъединили се към конвенцията, за:

(i) всяко ново подписване или връчване на документ заедно с датата, на която това е станало;

(ii) връчването на всеки документ за денонсиране заедно с датата на връчването му;

(iii) разпространяването на тази конвенция над всяка територия по смисъла на параграф 1 на член 13 и за прекратяването за всяко подобно разпространяване съгласно разпоредбите на параграф 4 на същия член, посочвайки във всеки отделен случай датата, на която тази конвенция е или ще престане да важи за дадената територия;

б) ще изпрати заверени копия на тази конвенция до всички държави, подписали конвенцията, и до всички държави, които се присъединят към нея.

Член 16

След влизането на конвенцията в сила нейният текст ще се предаде от генералния секретар на Организацията на Секретариата на Организацията на обединените нации за регистриране и публикуване съгласно член 102 на Хартата на Обединените нации.

Член 17

Тази конвенция е съставена в единствен екземпляр на английски и френски език, като и двата текста са с еднаква сила. Заедно с подписания оригинал ще се изготвят официални преводи на руски и испански език.

В уверение на което долуподписаните, надлежно упълномощени от съответните правителства за тази цел, подписаха тази конвенция.

Съставена в Брюксел на двадесет и девет ноември хиляда деветстотин шестдесет и девета година.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Глава I. Помиряване

Член 1

В случай че заинтересованите страни по конвенцията не решат друго, процедурата за помиряване ще бъде в съответствие с правилата, посочени в тази глава.

Член 2

1. По молба на едната страна, адресирана до другата страна, в приложение на член 7 на конвенцията се учредява помирителна комисия.

2. Молбата за помиряване, връчена от едната страна, трябва да съдържа описание на случая и всички придружителни документи.

3. Ако между две страни е започнала процедура за помиряване, то всяка друга страна, граждани или имущество на която са засегнати от нея или която е крайбрежна държава, предприела подобни мерки, може да се присъедини към процедурата за помиряване чрез подаване на писмено известие до страните, които първоначално са започнали процедурата, освен ако някоя от тези страни не възрази срещу това присъединяване.

Член 3

1. Помирителната комисия се състои от трима членове: един, назначен от крайбрежната държава, предприела мерките; един, назначен от държавата, граждани или имущество на която са били засегнати от тези мерки; а третият, който ще ръководи комисията, се назначава чрез споразумение между първите двама членове.

2. Помирителите се избират от предварително съставения списък в съответствие с процедурата, уточнена в член 4 по-долу.

3. Ако в срок от 60 дни от датата на получаването на молбата за помиряване страната, на която е била връчена тази молба, не е изпратила известие до другата страна с възражение срещу назначаването на помирителя, за чието избиране последната е отговорна, или ако в срок от 30 дни от датата на назначаването на втория от членовете на комисията, която следва да бъде определена от страните, първите двама помирители не са били в състояние да определят чрез взаимно споразумение председател на комисията, генералният секретар на Организацията по молба на която и да е от страните и в срок от 30 дни трябва да пристъпи към исканото назначение на председател. Членовете на комисията, определени по този начин, се избират от списъка, посочен в предходната алинея.

4. Председателят на комисията в никакъв случай не може да бъде или да е бил гражданин на едната от двете първоначално участващи в процедурата за помиряване страни независимо от начина за неговото назначаване.

Член 4

1. Списъкът, посочен в член 3 по-горе, съдържа имената на квалифицирани лица, определени от страните по конвенцията, и се поддържа актуален от Организацията. Всяка страна може да определи за включване в списъка четири лица, които може да не са непременно нейни граждани. Назначаването на тези лица е за срок от шест години и може да бъде подновявано.

2. В случай на смърт или отказване на лице, чието име фигурира в списъка, страната, назначила това лице, има право да назначи негов заместник за останалата част от срока, посочен в алинея 1.

Член 5

1. В случай че страните не се споразумеят по друг начин, помирителната комисия установява своя собствена процедура, която при всички обстоятелства трябва да гарантира справедливо разглеждане на делото. Що се отнася до разследването на всяко дело, комисията, освен ако не е решила друго, се съобразява с разпоредбите на глава III на Хагската конвенция за мирното уреждане на международните спорове от 18 октомври 1907 г.

2. Пред помирителната комисия страните се представляват от агенти, чието задължение е да действат като посредници между тях и комисията. Всяка страна може да иска също така съдействието на съветници и експерти, назначени от нея за тази цел, и може да моли да бъдат изслушани всички лица, чиито доказателства тази страна счита за полезни.

3. Комисията има право да иска обяснения от агентите, съветниците и експертите на страните, а също и от което и да е лице, което със съгласието на неговото правителство тя счита за необходимо да извика.

Член 6

Освен ако страните не се споразумеят друго, решенията на помирителната комисия се вземат с мнозинство на гласовете и комисията не се произнася по същността на спора, докато всички нейни членове не бъдат представени.

Член 7

Страните облекчават работата на помирителната комисия и в частност в съответствие с тяхното законодателство, като използват всички средства, които са на тяхно разположение:

- а) снабдяват комисията с необходимите документи и информация;
- б) разрешават на комисията да влиза в тяхната територия, да изслушва свидетели или експерти и да посещава мястото на спора.

Член 8

Задачата на помирителната комисия е да изясни спорните въпроси, да събере за тази цел цялата съответна информация чрез разследване или други средства и да положи усилия да помири страните.

След изучаване на случая комисията изпраща на страните препоръка, която според нея е достатъчна за решаване на въпроса, и определя срок от не повече от 90 дни, като страните се приканват да заявят дали те приемат тази препоръка, или не.

Член 9

Препоръката трябва да е придружена от изложение на съображенията. Ако препоръката не представя цялостно или частично единодушното мнение на комисията, всеки помирител има право да представи отделно мнението си.

Член 10

Помиряването се счита за неуспешно, ако 90 дни след като страните са били уведомени за препоръката, която и да е от страните не уведоми другата, че приема препоръката.

Помирението се счита за неуспешно и ако в срока, посочен в третата алинея на член 3 по-горе, не е била създадена комисия, при условие че страните не са се споразумели друго, или ако комисията не е издала своята препоръка в границите на една година от датата, на която председателят на комисията е бил назначен.

Член 11

1. Всеки член на комисията получава възнаграждение за своята работа, като това възнаграждение се установява със споразумение между страните, всяка от които внася равна сума.

2. Вноските за различни разходи, извършени от комисията при нейната работа, се разпределят по същия начин.

Член 12

Страните по спора могат по всяко време на помирителната процедура да решат чрез споразумение да прибегнат до различни способности за уреждане на спора.

Глава II. Арбитраж

Член 13

1. Процедурата на арбитража - освен ако страните не са се споразумели друго - е в съответствие с правилата, установени в тази глава.

2. Когато помиряването е неуспешно, молба за арбитражно производство може да бъде подадена само в срок от 180 дни след неуспешното помиряване.

Член 14

Арбитражният съд се състои от трима членове: един арбитър, назначен от крайбрежната държава, предприела мерките; един, назначен от държавата, граждани или имущество на която са били засегнати от такива мерки; и друг арбитър, който се определя по споразумение между първоначално определените двама и действа като негов председател.

Член 15

1. Ако в края на срока от 60 дни от назначаването на втория арбитър не се назначи председател на арбитражния съд, генералният секретар на Организацията по молба на всяка от страните в нов срок от 60 дни пристъпва към назначаване на такъв, избран от списъка на квалифицираните лица, предварително съставен в съответствие с разпоредбите на член 4 по-горе. Този списък е различен от списъка на експертите, посочен в член 4 на конвенцията, и от списъка на помирителите, посочен в член 4 на това приложение; името на едно и също лице може обаче да фигурира и в списъка на помирителите, и в списъка на арбитрите. Лице, което е действало като помирител в спора, не може обаче да бъде избрано да действа като арбитър в същия казус (спор).

2. Ако в срок от 60 дни от датата на получаването на молбата една от страните не е назначила член на арбитражния съд, за чието назначаване тя е отговорна, другата страна може директно да информира генералния секретар на Организацията, който ще назначи председател на арбитражния съд в срок от 60 дни, като го избере от списъка, посочен в алинея 1 на този член.

3. Председателят на арбитражния съд след назначаването му трябва да помоли страната, която не е осигурила арбитър, да направи това по същия начин и при същите условия. Ако страната не извърши исканото назначение, председателят на арбитражния съд трябва да помоли генералния секретар на Организацията да назначи такъв арбитър по начина и при условията, описани в предходната алинея.

4. Председателят на арбитражния съд, ако е назначен съгласно разпоредбите на този член, не може да бъде или да е бил гражданин на едната от заинтересованите страни освен със съгласието на другата страна или страни по спора.

5. В случай на смърт или неявяване на арбитър, за чието назначение е отговорна едната от страните, тази страна трябва да назначи заместник в срок от 60 дни след датата на смъртта или неявяването на първоначално назначения арбитър.

Ако тази страна не назначи такъв, арбитражното производство се извършва от останалите арбитри. В случай на смърт или неявяване на председателя на арбитражния съд, в съответствие с член 4 по-горе трябва да бъде назначен негов заместник или при липса на споразумение между членовете на арбитражния съд - в срок от 60 дни от смъртта или неявяването съгласно разпоредбите на този член.

Член 16

Ако между две страни е започнало арбитражно производство, всяка друга страна, граждани или имущество на която са били засегнати от същите мерки или която е крайбрежната държава, предприела подобни мерки, може да се присъедини към арбитражното производство, давайки писмено съобщение до страните, първоначално започнали производството, освен ако която и да е от тези страни не възрази срещу нейното присъединяване.

Член 17

Всеки арбитражен съд, създаден съгласно разпоредбите на това приложение, изработва свои процедурни правила.

Член 18

1. Решенията на арбитражния съд както по отношението на собствената му процедура и мястото на заседанията, така и по отношение на всеки спор, предаден му за разглеждане, се вземат с мнозинство на гласовете на неговите членове; отсъствието или въздържането на един от членовете на арбитражния съд, за чието назначаване страните са отговорни, не представлява пречка за достигане на решение от арбитражния съд. В случаите на еднакъв брой гласове председателят на съда има решаващ глас.

2. Страните облекчават работата на арбитражния съд и в частност съгласно тяхното законодателство, използвайки всички средства на тяхно разположение:

а) осигуряват на арбитражния съд необходимите документи и информация;

б) разрешават на арбитражния съд да посещава тяхната територия, да изслушва свидетели или експерти и да посещава мястото на спора.

3. Отсъствието или неявяването на едната страна не представлява пречка за арбитражната процедура.

Член 19

1. Решението на арбитражния съд трябва да се придружава от изложение на съображенията. То е окончателно и не подлежи на обжалване. Страните се съобразяват с него веднага след неговото обявяване.

2. Всяко разногласие, което може да възникне между страните по отношение на тълкуването и изпълнението на арбитражното решение, може да бъде предадено от всяка от страните за преценка на арбитражния съд, произнесъл решението, или ако това не е възможно - на друг арбитражен съд, съставен за тази цел по същия начин, както първоначалният арбитражен съд.